

Cinli Kuyu ve Parsık Mağarası Gezisi

Tarih : 28 Ocak 2012
Dikey Mağara : Cinli Kuyu Mağarası
Yatay Mağara : Parsık Mağarası
Mevki : İzmit/Bahçecik - Yuvacık barajı yakınlarında

Ekip:Ender Usul- İlker Gürbüz- Gülhun Gürbüz- Bülent Demir- Engin Selamsız- Hale Taşkaya- Orkun Kuntay Uzel- Elif Aytekin Uzel

Eşim Orkun ve ben doğa aşıkları derler ya, işte biz onlarıdır. 10 yılı geçkin dağların zirvelerinde bulutları seyrederek, denizin altında balıkları keşfederek, kanyonlarda suyun esrarengizliğini takip ederek geçirdik bütün tatillerimizi. Biz doğada mutluyduk, neresi olursa olsun - nasıl olursa olsun.

Hayatımızda bir kaç mağara deneyimimiz de olmuştu fakat kendimizi mağara için yeterli bulmuyorduk. Asla küçük bir hatayı kabul etmeyen bir spordu mağaracılık. Mağara bizim yaptığımız bütün doğa sporları arasından bir şekilde ayrılıyor ve kesinlikle deneyim, eğitim, bilgiyi şart koşuyordu. Bu bilgiyi ve eğitimi de gerçekten mağaracılığı çok iyi bilen, deneyimli mağaracılardan almamız gerektiğini çok iyi biliyorduk.

Araştırmamız sonucunda bir şekilde ASPEK Derneğinden Ender abi ile tanıştık. İlk tanışmada ben yaktım fakat Orkun'un gözlerinin içinden doğru insanları bulduğumuzu okuyabilmıştim.

-'Heyecanlılar ve onlarda ki heyecanı hissedebiliyorum' diyordu Orkun...

İkimizde heyecanla 28 Ocakta ilk defa ASPEK ile yapacağımız mağara aktivitesine katıldık.

Her yer bembeyazdı. Doğa harikaydı yine. Temiz, bol oksijenli fakat soğuk bir hava. Mağaranın daha sıcak olacağını biliyordum...13 derece gibi ama suyun çok soğuk olacağını tahmin edebiliyordum.

Grup ikiye ayrıldı.

Dikey Grubu-Cinli Kuyu Mağarası: İlker - Gülhun - Bülent - Engin

Yatay gurubu-Parsık Mağarası:Ender Abi- Orkun- Hale ve ben

İlk olarak dikey grubuyla beraber girecekleri mağaraya gittik, istasyon kurulumunda Ender abi de yardımcı oldu. Her birinin gözlerinde o heyecanı görebiliyordum. Herkes sırasını heyecanla bekliyordu. Ama deneyimli olduklarını rahat hareketlerinden de anlıyabiliyordum. Heyecanlı fakat rahattılar...

Onları mağaralarıyla baş başa bırakıp kendi gireceğimiz mağaramıza yöneldik.

Hayatımda kendimi neopren giymiş, sarı çizmeli, karın üstünde robot gibi yürüyeceğimi hiç tahmin etmezdim. Kendime gülerek yürümeye çalışırken Ender abinin "ben bu kadar su akışını bu mağarada hiç görmedim" demesi gülmemi tedirgin bakışlara ve biraz da "yoksa mağaranın sonuna kadar gidemeyecek miyiz" düşüncesine bıraktı. Haydi hayırlısı!!

Mağarada ilerledikçe sulara gömülmeye başlıyorduk. Omuzlarıma kadar suyun içine girdiğimi hatırlıyorum. İyi ki neopren giymişim. Bu arada Hale'yi gerçekten kutluyorum. Neoprensiz tek kişi oydu aramızda ve büyük bir başarıyla bizimle girip çıkmayı başardı bu 7 – 8 derece sulu mağaradan.

İlk başta sessizlik vardı mağaranın içerisinde, sonra büyük bir su gürültüsü. Sanki büyük bir su akıntısı hızlı bir şekilde üzerimize doğru geliyordu. Mağara içinde su şelaleler yapmış - farklı kollardan dökülüyordu, bu da mağara içinde gürültüye yol açıyordu.

Buraya kadar herşey lay lay lom diyebilirim. Asıl iş 50 cm. yüksekliği bulunan yerlerden 15- 20 dakika kafa yana çevrilmiş bir kulak suyun içinde sürünerek geçmek. Yüzümü önüme alsam burnum ağzım suyun içinde kalıyor, mecbur yüzümü yana çevirmem gerekiyor fakat burada da kulağıma su kaçıyor.

Bi de bu yetmezmiş gibi akıntıya karşı koyuyorsun. İçimden de zayıf olduğuma şükrediyordum Orkun ve Ender Abiyi düşündükçe. Ama ne nafile; Ender Abi bu sürünme faslından sonra bile "Oh be, mağaram gelmiş" diyebiliyordu.

Sonunda tırmanmamız gereken şelaleye geliyoruz. Şelalenin üstünden tırmanmak imkansız çünkü suyun debisi çok fazla, şelale buna izin vermiyordu. Ender Abi de yandaki çamurlu kayalardan tırmanmayı deniyor, ben de arkasından. Ama o kadar kaygan bir zeminden tırmandık ki o an fark ettim dağ ile mağara arasında ki en büyük farkı.

Şelalenin arkasından, dar kıvrımlı kayaların içinde buna bağlı olarak da hızlı akan bir suyun içinden yaklaşık 15 dakika yürüdük – zıpladık. Bazı yerlerde su derinleşiyor bazı yerlerde dizime kadar iniyor. Yanlış bir hareket, ayak burkmaya birebir. Suyun altında ki hiçbir şeyi göremiyorsun. Su bir anda derinleşiyor ve bir anda kayaya dizini çarpabiliyorsun. Ama yinede bu zorluklar, o güzel bembeyaz sarkıtları- diktleri ve yeni oluşumları görmemizi engellemiyor. Ben beyaz diyorum ama Ender Abiye göre normalde daha beyazlarmış, suyun ve çamurun etkisinden renkleri kararmış.

En sonunda çok büyük bir gürültüyle ben buradayım diyordu o büyük şelale. Ama ben kendisini görmekte çok zorlanıyordum. Su o kadar çok hızlı akıyordu ki karanlığın içinden, yukarıya bakmak imkansızdı. İğne gibi yüzüme batıyordu uzakta olmama rağmen. Dayanamayıp Ender Abiye lambasını tutmasını istedim o karanlığa tekrar tekrar..Zorladım kendimi yukarıya bakmaya..Ben böyle şelale görmedim hayatımda...Karanlığın içinden dehşet verici hızla akan su mermiler topluluğuydu.

Arkamda bırakıyordum o hayalet şelaleyi bir daha karşılaşmak ümidi ile. Ender abinin arkasına takılmış dönüyorduk artık. Suyun akış yönünde yardımcı oluyordu dışarı çıkmamıza.

Dışarı çıktığımızda doğa bize başka bir güzelliğini sunmaya başlamıştı bile. Biz mağara içinden uzun uzun o yağın karları seyre dalmıştık. Karanlığın içinden çıkan bizler için verilen en güzel hediye idi havada süzülen o bembeyaz kar taneleri. Ne kadar şanslı olduğumu fark ettim o an. Biz doğayı sonuna kadar yaşayabilen insanlardandık. Ona saygımız büyüktü. Ömrümüzden bu 3 saatlik vaktimizi yine bize doya doya yaşattı doğa.

Başta Ender abimize ve ASPEK Derneği ekibine bize bu mağara deneyimini yaşattıkları için çok

teşekkür ederim.

Cinlikuyu ekibi olarak, doğanın beyaz gelinliğinin eteğindeki kuyunun başında, büyülenmişçesine dans eden kar tanelerinin siyah derinliğe gidişini izliyorduk. Kuyunun 3 metre üstündeki ağaçlara ilk istasyonumuzu kurduk. Sürtünmelerimizi ipi takarak tam mağara ağzında bir saptırma yaptık. Böylece ipin kayalara sürtünmeden aşağıya inmesini sağlamış olacaktık. İlker, Gülhün, Ben ve Engin sıralamasıyla aşağıya indik. İkinci istasyonu iniş yönüne göre solda duran bolt ile oluşturduk. İstasyonun yedeğini yukarıdan gelen ip ile sağladık. İkinci inişleri de aynı sıralamada tamamladıktan sonra büyük salona gelmiştik. İlker üçüncü istasyonu da kurarak son inişi gerçekleştirdi. Salondan gelen su, son inişi biraz ıslanarak yapacağımızı gösteriyordu ve öyle de oldu. Biraz atıştırdıktan sonra dönüşe geçtik, ıslanmanın verdiği rahatsızlık ilk çıkışı ışık hızında yapmamızı sağladı. Mağarayı toplayarak çıkışa geçtik. Karda mağara bir başka oluyormuş (Bülent Demir)

Elif Aytekin Uzel